

VPRO

**HOLLAND
FESTIVAL**

MONIEK TOEBOSCH PRESENTEERT:

A A N V A L L E N V A N U I T E R S T E N

Een VPRO/Holland Festival-produktie van
Ad 's-Gravesande, Ellen Jens, Frans de Ruiter,
Moniek Toebosch, Theo Uittenbogaard.

Amsterdam, Theater Carré: 22 juni 1983, 20.30 - 23.00 uur

TAAL

Programma:

- * Doorlopend:
Diner, aangericht door 'Europa'
- * Trio Muzikaal Behang
Guus Janssen, Annemarie Roelofs en Moniek Toebosch
zorgen voor de betengeling en afwerking van uw inmiddels
bijna verbouwde fatsoens- en normenkamertje
- * Hans Rikken
spuit ambtelijke taal
- * Herman Brand
draagt voor uit eigen werk
- * Pamela Koevoets
memoreert eigen gedachten
- * Hans Rikken
- * Kazuko SHIRAISHI
draagt voor uit eigen werk:
'Mijn Tokio'
'Non Stop' (tekst: zie achterkant)
met begeleiding van Harry de Wit op piano, basclarinet en
basfluit
- * Trio Muzikaal Behang
- * Herman Brand
- * Liederens cyclus:
'Weinig Zwart'
muziek en tekst: Maurice Horsthuis (geb. 1948)
Charles van Tassel, bariton
Paul Prenen, piano
Eddy van Dijken, hoorn

Juist terug van optredens in Londen, New York en Milwaukee:

JAN FABRE-THEATERGROEP

Een aantal scènes uit:

'Theater zoals te verwachten en te voorzien was'

concept, decor/lichtontwerp en
regie

'performers'

Jan Fabre

Els Deceukelier

Carine Huybrechts

Dominique Krut

Marc van Overmeir

Eric Raeves

Philippe Vansweefelt

Paul Vervoort

Rena Vets

choreografie

Mark van Runxt/Jan Fabre

logopedie

Greet Huybrechts

kostuums

Pol Engels

muziek

Guy Drieghe-D

film

Brûno Aertsen

film assistent

Carl Porinsky

techniek

Jeroen Heuvel

toneel assistente

Martine Raeymaekers

fotografie groep

Luc Thibau

produktie-leider

Geert van Goethem

produktie-assistente

Linda Sterckx

Het is onmogelijk de naam van een 'genre' aan deze groep te verbinden: het is theater, maar ook dans, ook plastische kunst, performance, pantomime, literatuur en noem maar op. Deze produktie gaat over een doorsnee werkdag en vooral dan over zijn vervreemding, zijn verveling, zijn herhaling, zijn uitputting en dus zijn geweld. Er wordt echter niet alleen met ruimte gespeeld, maar ook met de tijd en met de taal.

* Notities bij Jan Fabre van Ritsaert ten Cate
(uit het programma van Mickery)

Het is theater zoals te verwachten en te voorzien was. Klopt. Als het er eenmaal is dan is, terugkijkend, over een jaar of wat wel te reconstrueren waarom de voorstelling van Fabre er al enige tijd dik inzat. Je kunt die bewering ook weer op z'n kop zetten; als het er eenmaal is, zit zo'n voorstelling toch weer anders in elkaar dan je verwacht had en blijkt een volstrekte verrassing.

Voor mijn eigen verantwoording heb ik, pogend een karakteristiek te geven, de naam Bob Wilson maar weer eens van stal gehaald. Dat is bloedlink omdat er al gauw de verkeerde conclusies aan kunnen worden verbonden. Ik bedoel dat ik, achteraf, 'Deafman's Glance' en de schok die de voorstelling in 1971 teweeg bracht, een vergelijkbare gebeurtenis vindt in deze nieuwste produktie van Jan Fabre. Ik denk dat beiden in de tijd even belangrijk zijn. En daar houdt iedere verdere vergelijking op. Wat mij betreft blijft overeind staan dat ze beiden een optimale verbeelding geven van hun geboorteland, van hoe het theater in zo'n tijd vorm kan krijgen, krijgt, maar ook hoe het een reflectie lijkt te zijn van die tijd.

Theater zoals te verwachten en te voorzien was heeft alles met 1983 te maken. Net zo wrede, agressieve, ongenuanceerd en -veelal onverwacht- sensitieve en lieflijke. Maar op dat laatste moet je wel wachten, of naar zoeken bijna, of de bereidheid hebben te geloven dat het zichtbaar zal worden, anders is het alweer voorbij voor je het weet. Iedereen moet zelf maar uitmaken hoe ermee om te gaan.

* Notes

Jan Fabre's 'This is theatre like it was to be expected and foreseen', an eight hour performance, is the result of his working with a young Belgian company over four months to produce a 'work-day' length piece that explores basic human communication laid bare. For this undertaking, Fabre produces a new and innovative vocabulary of theatre expression. The multi-media work seeks to engage not only the mind, but the total range of human feelings as well as physicality. The work demands total commitment from the performers, and also a great deal from the spectators. In addition to the eight hours, the piece engages the full range of sensibilities: mind, feelings and physical responses. At the same time the audience is free to move about as it pleases. Most viewers have remained the full time when the performances were given in Amsterdam, London and New York, Brussels and Lyon.

Jan Fabre is 24 years old. He graduated simultaneously from two leading Belgian schools for training artists: The Royal Academy for Fine Arts and The Institute for Fine Arts and Crafts, both in Antwerp.

Fabre respects very much the traditions of the fine arts, and he sees a definite place for his work in art history. His own ideals depart substantially from the ancestors of his home city of Antwerp, such as the painter Rubens. His inspirations arose from the era of Duchamps and the early anti-arts Dadaists of the twenties. He has already moved away from these early sources of inspiration, however, into his own contributions the most recent and fully developed of which is 'this is theatre like it was to be expected and foreseen'.

- * Johan Joos (België)
draagt voor uit eigen werk
- * Sjabbe van Silfhout
Poëzie Sonoor
klankgedicht van Pierre van Berkel voor computerband en stem
- * Jules Deelder
draagt voor uit eigen werk:
'Swami Bami'
'Eén Pot Nat'
'Honderdjarige'
'Yoghurt'
'Het Leven'
- * Trio Muzikaal Behang
- * David Thomas
begeleid door Lindsay Cooper, fagot en saxofoons
Phil Moxham, basgitaar
Chris Cutler, slagwerk
- * Moniek Toebosch
en haar eigen ritmebox

Met medewerking van: Teo Joling (krantelezer)

De kleding van Moniek Toebosch is ontworpen en vervaardigd door studenten van de Akademie voor Beeldende Kunsten te Arnhem en de Akademie voor Beeldende Kunst 'St. Joost' te Breda.

De vier programma's **Aanvallen van Uitersten** zouden ondenkbaar zijn geweest zonder de inzet van de medewerkers van Theater Carré en de N.O.S.

Non Stop

Er is een man, die aan het rennen sloeg,
En nooit stopt.

Hij steekt zijn hoofd uit het raam van de hoogbouw,
zo daalt hij rennend langs de muur naar beneden.
Hij rent de weg over, en
wanneer hij de weg is afgerend
komt hij aan de zee.
Hij blijft maar rennen op de zee.
Ik houd deze man voor een dier.
Hij sloeg aan het rennen en stopt nooit.
In mijn notitieboek, in een la,
dwars door mijn duisternis heen.

Omdat deze man vergeet mij slaap te gunnen, en
almaar doorrent,
wordt mijn dag moe.
Mijn nacht is uitgerekt,
zonder dat hij krimpt.

Kazuko SHIRAISHI